

3. neděle postní A

Téma: žízeň po životě věčném

Evangelium: Jan 4, 5-42 (Pokud byste četli evangelium s ohledem na děti, použijte kratší verzi voz 2 strana. Upravené evangelium z webu kanan.cz je skutečně jen pro ty nejmenší předškoláky)

Poznámky: konvička na vodu (inspir. Katechetický věstník, 2001/2002)

Pokud se doma dobře rozhlédnete, jistě najdete nějaký ten květináč se zelenou rostlinou. Blízko nich často stojí konvička na vodu. Každá rostlina potřebuje vodu a my ji musíme zalévat, aby neuschla. **I rostliny mívají žízeň** podobně jako my lidé. Když je zalijeme, žízeň se utiší.

S námi lidmi je to ale trochu jiné. Nestačí nám jen pít vodu, minerálku nebo kofolu. Máme totiž ještě i jinou žízeň, než je ta, jakou mají i květiny. Je to **žízeň po krásném životě u Boha**. Je to žízeň po štěstí, které po chvílce nezmizí. Vzpomínáte si na nějaké štěstí, které rychle zmizí? Třeba když děti dolížou zmrzlinu, nebo když skončí krásná pohádka a my bychom chtěli pohádku další. Napadá Ještě vás jiné štěstí, které mizí?

Ted' si vzpomeňte na to dnešní vyprávění z Bible. Žena u studny **nepochopila, kdo před ní stojí**. Myslela si, že jí tento muž umí dát jen tu vodu obyčejnou, po které je brzo zase žízeň. Bůh ale poslal svého syna Ježíše na tento svět proto, aby lidé poznali, že **jenom on umí utišit jejich žízeň** po nikdy nekončící radosti.

Kdo **uzavře přátelství s Ježíšem** a kdo ho nechá, aby mu v životě radil, ten dostává to, co jiní nemají. Osvěžuje svou duši čerstvou vodou, kterou sice **nevidíme, ale která přichází přímo od Boha**. Díky ní naše duše roste, stává se krásnější a umí stále více a více milovat Boha. *Proto tě prosíme, Ježíši, takovou vodu nám dávej, stále víc a víc!*

Úkol: zalít květiny nebo nabídnout někomu z rodiny čerstvou vodu

zkrácené evangelium:

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se – tak jak byl – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena nabrat vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?“ Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‘Dej mi napít’, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“

Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“